

יובל, איך מספידים מישהו כמוך? מה להגיד, שהיית חבר אמיתי שפוגשים רק פעם בחיים? היית חבר שלי, ותמיד הקשבת ונתת מעצמך בכל פעם שהייתי זקוקה לך - אבל אני לא הייתי מיוחדת-כולם היו חברים שלך - להיות חבר שלך היה קל-אתה היית נותן ונותן ונותן - הנתינה שלך הגדירה את מי שאתה-נתינה ללא גבולות, ללא חשבונות, ללא בקשת תמורה - כל מה שמישהו ביקש תמיד הסכמת לעשות וגם כשלא היה נוח, אתה תמיד חייכת ונתת את התחושה ש"אין לך שום בעיה לעשות את זה". מה אפשר להגיד עליך יובל שיתאר באופן המדויק ביותר את מי שאתה? אתה הרי היית איש של מילים, אתה הרי זה שהייתי מתייעצת איתו לגבי "איך לנסח את המשפט הזה ואיזו מילה מתאימה למשפט ההוא..."

לאף אחד מאיתנו אין את רהיטות הדיבור וחדות הלשון שכל כך אפיינו אותך, העברית התקנית שכל כך הקפדת עליה, ההשתלחות חסרת הפשרות בבינוניות באשר היא.

יובל, זה לא הספד בחרוזים כמו שאתה היית כותב. זה לא ציני ומתוחכם כמו שאתה היית אוהב. זה בעיקר מלים. מלים רזות מכדי לתאר את מי שאתה, מלים קטנות מכדי להכיל את הכאב הכל כך גדול על לכתך. על פרידה בלתי נתפסת. על חבר שחשבתי שתמיד יהיה בחיי ופתאום הלך ופער חור גדול ושחור.

אז יובל , גם אם אתה לא יכול לענות לי, אני אמשיך לדבר איתך. כי חבר
נשאר חבר, גם כשהוא מת – ככה אתה לימדת אותי במסירות הבלתי
נלאית שלך לחבריך המתים, כמו גם אלה החיים. אני מקווה שעכשיו תוכל
למצוא קצת שקט ומנוחה שכל כך שיוועת להם בחייך.

כמי שכל כך אהב שירה אני אסיים בחלק קטן משיר של משוררת אהובה
עליך, יונה וולך, שיר שידבר אליך ועליך ואולי על הגעגועים שאף אחד
מאיתנו עוד לא מצליח להבין את גודלם.

"תשלח לי שקט": תשלח לי שקט טוב מוגן/תשלח לי שקט מענן/ תשלח לי
שקט ממוכן/לשמוע שקט לא מכאן/תשלח לי שקט בקופסה/ מארץ רחוקה/
שקט/שקט/שקט מופתי/מיום הולדתי/עד יום מותי".

באהבה רבה, כרמית